

[Povl Brøndsted]

mener altså stadig væk, at kopieringsmuligheden eksisterer, den bliver brugt. Jeg er meget uenig med hr. Qvist Jørgensen i, at den kan bruges mere, end den bliver det i dag, for den bliver brugt meget, og det ved hr. Qvist Jørgensen også.

Jeg synes, at fru Birgitte Husmark kommer ind på noget, hvor vi skal til at vurdere værdien af det kunstneriske. Jeg er selv en stor musiker, og jeg mener ikke, det har noget som helst at gøre med, om man holder af bogen eller holder af musikken, om der er et gratisprincip i lånesituationen eller ej.

Jeg er overbevist om, at såvel bogen som de musikbærende materialer på vore biblioteker stadig væk vil blive lånt i akkurat samme målestok som hidtil. Der er altså bare den forskel, at det ene er noget, man kan berige sig med, hvori bogen er noget, man låner og leverer tilbage. Jeg synes, der virkelig er en skarp forskel på de to ting.

Det kan egentlig undre mig, at det først er nu og ikke for mange, mange år siden, vi har prøvet på i vor biblioteksdebat at drage en linje med hensyn til forskellen på det, der er det lånerimelige, og det, der er det mere personligt berigende, man låner på bibliotekerne. Derfor mener jeg, at debatten er meget, meget værdifuld, også med et perspektiv over, hvad bibliotekerne fremover kommer til at have, hvor vi kan sige på forhånd: Det kan ikke være efter gratisprincippet, vi har alt på vore biblioteker i fremtiden.

Glistrup (FP):

I det store, visionsfyldte folkebiblioteksfor-slag, lovforslag nr. L 17 af 7. oktober 1982, har Fremskridtspartiet præcist udmøntet helheder og detaljer i, hvordan vi får et kulturrigdoms-fyldt biblioteksvæsen her i Danmark.

Der er ikke nogen som helst grund til for Venstres ordfører at slå de store krøller på sig selv for at opdigte forskelle på en plade med Beethovens Syvende og en Ib Henrik Cavling-bog. De er ét fedt, og de har præcis den samme mulighed for at blive kopieret. Gå bare ind og kig i ministerier, i andre offentlige institutioner og for den sags skyld på biblioteker og se, hvordan personalet står og fotokopierer ganske gratis. Det er såmænd ikke nogen dårlig forretning, som Socialdemokratiets ordfører troede. Man kopierer ganske roligt den Ib Henrik Cav-

ling-bog, som man nu gerne vil have, eller hvad det nu er, man måtte være begejstret for. Det er det samme. Derfor er det så lykkeligt, at vi nu får slået hul på den urimelige lovgivning, vi hidtil har haft på dette område.

SF-ordføreren har så lodret uret, når hun siger, at vi i Danmark har bestemt os til, at man gratis kan få stillet disse ting til rådighed, hvad enten det er grammofonplader eller ej. Det er ikke gratis. Det koster firdobbelt pris for uskyldige mennesker, der forfølges og martres af skattepantefogder. De betaler det firdobbelte af, hvad den normale pris ville være for at få fat i en bog eller en grammofonplade på bibliotekerne. Det er hundedyrt og aldeles uøkonomisk.

Derfor glæder jeg mig over det, jeg sagde under den foregående sag: at kulturministeren begynder ved nulpunktet – når vi nu konstaterer, at da han gik fra lovforslag nr. L 41 til lovforslag nr. L 42, så gjorde han allerede et så stort fremskridt – fire store fremskridt, men på biblioteksområdet tre store fremskridt – at han, selv om det selvfølgelig ikke er ren fremskridts-politik, han har mestret endnu med lovforslag nr. L 42, men bevares, øvelse gør mester, dog er kommet så langt, at vi må sige om dette forslag, at vil vi følge kulturministeren i aftenfreden, når vi har fået fuld brugerbetaling og fuld privatisering af alt, hvad der kommer fra alle biblioteker, ingen offentlig indblanding, ingen skatteyderfinansiering af noget som helst på biblioteker, ja, så må vi også favne ham her i middagsheden, hvor han endnu må slås med de gammeldags, reaktionære talsmænd for SF og Socialdemokratiet.

Vi omfavner kulturministeren i den middags-hede, han er kommet i, og siger: Tak, kulturminister, for det, der er gjort dér.

Man har virkelig gjort en fremskridtsindsats fra regeringens side ved at få slået hul på det fortvivlede overbetalingsprincip, som har præget det danske kulturministerium. Vi er begejstrede for, at kulturministeren har taget dette afgørende skridt. Der er et stykke vej endnu til, at man har fuld betaling for lånere på biblioteker, til at man har det fuldt privatiseret, til at man virkelig har nået nirvana. Men gimletidene skal nok oprinde, når vi har en kulturminister, der starter så godt, som lovforslag nr. L 42 er udtryk for.